

fige, at der gjennemsnitsvis er anbragt kun 9 Personer i et saadant Hus. Seg tvivler meget om, at der i en Kommune i alle disse forskjellige Diemed, som her skulde fyldestgøres enten ved særskilte Anstalter eller ved een Anstalt, der er saaledes særlig afdeelt, at den maatte betragtes som flere særskilte Anstalter, vilde være Træng til at faae Plads for mere end maatte 20 til 30 Personer, men hvilken Beføstning vilde det dog ikke være at søge alle disse forskjellige Formaal fyldestgjorte omkring i Landets Kommuner for et saa ringe Antal Personer? Seg vilde derfor meget ønske, at det maatte blive taget under Overveielse, hvorledes Midlerne til at oprette Anstalter for større Distrikter kunne tilveiebringes. — Dette hører nu til Enkeltheberne, og derfor skal jeg, efter hvad jeg tidligere har sagt, ikke gaa nærmere ind derpaa; men jeg vil derimod blot bemærke, at det forekommer mig, at Tilhynet med saadanne Amtalter hensigtsmæssigt henlægges til Distriktslægen eller, om man vil, til Sykhus. At lade Amtmanden ogsaa føre Tilhyn med alle disse Fattighuse omkring i Landet tror jeg ikke vil være helbigt. Det forekommer mig i det Hele, at den høitærede Indenrigsminister er meget streng mod Amtmændene; thi der er dog ogsaa en Grændse for, hvad man kan paalægge disse Embedsmænd at udføre. Om nu Tilhynet lægges paa det ene eller det andet Sted, er mig naturligvis ikke af nogen stor Betydning; jeg taler derom i Amtmændenes Interesse, og fordi jeg virkelig tror, at Tilhynet kan blive virksomere og bedre fyldestgjort gennem et Lægetilhyn, der stedse kan føre Kontrol, end gennem Amtmændenes Tilhyn, der dog maa blive mindre hyppigt. At give Amtmanden den Myndighed at kunne paalægge den kommunale Styrelse at afhjælpe enhver Mangel, som han finder ved et Fattighus, det haaber jeg dog ikke, at man vil komme til. — Seg skal dernæst, forbigaaende en Del, som jeg frygter for mere vil blive betragtet som Enkeltheber, tillade mig endnu blot at omtale Afgjørelsen af de interkommunale Tvistigheder om de Fattiges Forsørgelse. Seg har i den Henseende aldeles Intet imod, at Afgjørelsen af disse Tvistigheder overdrages til Amtmanden, forsaavidt som de Kommuner, mellem hvilke der tvistes, henhøre under det samme Amt; men, saaledes som Lovforslagets § 60 er affattet, er det ikke klart, hvem der skal afgjøre Tvisten, naar det er Kommuner, som henhøre under forskellige Amt, der tviste om Forsørgelsen, om hvis Forpligtelse der er Spørgsmaal. — I saa Tilfælde forekommer det mig rettest, at Afgjørelsen henlægges under Indenrigsministeren, hvilket forøvrigt er tydeligt udtrykt i Kommissionens Udkast § 22. — Seg skal dernæst takke den høitærede Minister for den Velvillie mod Kjøbstæderne, der giver sig tilkende i Lovforslagets §§ 62, 63 og 64, der indeholde Bestemmelser om, hvorledes Udgifterne ved de Per-

soner, der lide af veneriske Sygdomme, saavel som nogle andre Udgifter i Sygdoms og andre Tilfælde, blive at fordele paa Amtene efter Folketallet; men jeg beklager, at jeg efter min Betragtning af Forholdet mellem Amts- og Kjøbstadkommunerne ikke kan gaa ind paa at modtage det gode Forslag til en saadan Fordeling. Seg sætter overmaade megen Pris paa at fremme Institutioner, som ere fælles for Kjøbstæderne og Landet, for disses fælles Regning, men som Grundbetingelse for et saadant Fællesskab forlanger jeg, at der skal være en fælles Erkendelse fra begge Sider om, at det er til lige megen Gavn for begge Sider. En saadan Erkendelse vil ikke kunne opnaas paa disse Punkter, og jeg tror derfor, at Kjøbstæderne hellere maa undvære at komme ind i et saadant Fællesskab end at komme til at høre lde for, at Landet er tvunget ind i et Fællesskab med Kjøbstæderne, ved hvilket Landet kunde formene sig prægraveret til Fordel for disse. Seg haaber forøvrigt ogsaa, at disse Spørgsmaal ville kunne blive klarede ved et andet Lovforslag, som for Tiden er under Behandling her i Thinget. Sdet jeg beider det ærede Thing at tilgive, om jeg maatte have talt alt for længe, skal jeg hermed slutte.

Ernu: Ja det Ernu, som behandles i det foreliggende Lovforslag, er jo saa stort og saa rigt, at Enhver, der tager Ordet, kunde fristes til at begynde med en lignende Uttring som den, det ærede Medlem, der nu havde Ordet, sluttede med, nemlig med en Undskyldning for, at Udtalelsene muligvis blive længere, end som dette Thing støtter om at høre. Seg skal imidlertid ikke alene love, men ogsaa holde, at jeg ikke skal gaa ind paa Enkeltheberne i Lovens Bestemmelser, og jeg skal endogsaa paa dette Trin indskrænke mig til at omhandle enkelte — ikke alle — af de Principer, som ligge til Grund for Lovforslaget. Det er allerede af det ærede Medlem, som først havde Ordet idag, udtalt, at den Lante, som er fremsat af, hvad han kaldte Fattigkommissionen, det vil sige den Kommission, som af Regjeringen var nedsat til at drøfte det foreliggende Ernu, og hvis Arbeide egentlig er Grundlaget for Lovforslaget, for ham havde noget meget interessant. Seg kan fuldstændig slutte mig dertil; det forekommer mig, at det i og for sig er en sund og rigtig Lante, at Forsørgelsen af dem, som man nu engang har vænnet sig til at kalde de værdige Trængende, burde bestrides ved frivillige Bidrag fra Beboerne i Kommunerne, saaledes, at det offentlige Fattigvæsen kun kom til at tage sig af dem, som den frivillige Fattigforsørgelse havde skudt fra sig, og som man med et enkelt, om end ikke ganske betegnende, Ord har vænnet sig til at kalde de uærdige Trængende. Det forekommer mig, at man ved at følge den af Kommissionen foreslaaede Veivis, om end ikke naae, saa dog i alt Fald kunne nærme sig til det, som maa være Maalet, nærme